

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 kwietnia 2002 r.

w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Na podstawie art. 174 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161, z 1992 r. Nr 20, poz. 78, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i 944, z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 2000 r. Nr 114, poz. 1193, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315, z 2001 r. Nr 76, poz. 809, Nr 98, poz. 1068, Nr 123, poz. 1353 i Nr 125, poz. 1368 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) ruchomości, na które rozciąga się stosowanie, w całości lub w części, przepisów działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu

egzekucyjnym w administracji, zwanej dalej „ustawą”, w zakresie ich przechowywania, oszacowania i sprzedaży,

- 2) przypadki, w których może nastąpić nieodpłatne przekazanie ruchomości, o których mowa w pkt 1, lub ich zniszczenie,
- 3) sposób rozliczania wydatków związanych z przechowywaniem lub sprzedażą ruchomości niestanowiących własności Skarbu Państwa.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o „likwidacji ruchomości”, rozumie się przez to czynności związane ze sprzedażą, nieodpłatnym przekazaniem lub zniszczeniem ruchomości.

§ 3. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące przechowywania, oszacowania i sprzedaży ruchomości stosuje się do ruchomości:

- 1) które stały się własnością Skarbu Państwa na podstawie:
 - a) prawomocnego orzeczenia przypadku przedmiotów, wydanego w postępowaniu karnym, w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w postępowaniu administracyjnym, w postępowaniu cywilnym oraz w postępowaniu w sprawach o wykroczenia,
 - b) przepisów o rzeczach znalezionych oraz o likwidacji niepodjętych depozytów i nieodebranych rzeczy,
 - c) darowizny, zrzeczenia się, dziedziczenia ustawowego oraz objęcia w posiadanie rzeczy niczyjej,
 - d) prawomocnego orzeczenia kary konfiskaty mienia,
 - e) przepisów o majątkach opuszczonych i poniemieckich,
- 2) niestanowiących własności Skarbu Państwa, jeżeli podlegają likwidacji na podstawie:
 - a) przepisów prawa karnego lub celnego,
 - b) przepisów o rzeczach znalezionych oraz o likwidacji niepodjętych depozytów i nieodebranych rzeczy,z wyjątkiem:
 - rzeczy znalezionych w budynkach publicznych oraz w środkach transportu publicznego,
 - przedmiotów stanowiących sprzęt i ekwipunek wojskowy oraz sprzęt i ekwipunek policyjny,
 - przedmiotów, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji publicznej,
 - ryb i sprzętu rybackiego, podlegających zatrzymaniu na podstawie przepisów o rybołówstwie morskim,
 - mienia wydobytego z morza,
 - wykopalisk i znalezisk archeologicznych w rozumieniu przepisów o ochronie dóbr kultury.

§ 4. 1. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące organu egzekucyjnego stosuje się odpowiednio do:

- 1) dyrektorów izb celnych, wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w zakresie przechowywania i likwidacji ruchomości, które:
 - a) zostały przejęte na własność Skarbu Państwa na podstawie rozstrzygnięć wydanych w postępowaniu w sprawach celnych lub w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe albo w postępowaniu dotyczącym likwidacji niepodjętych depozytów i nieodebranych rzeczy, a znajdujących się w dyspozycji organów celnych,
 - b) zostały przejęte na własność Skarbu Państwa w drodze nieodpłatnego przekazania lub zrzeczenia się, w przypadkach przewidzianych w przepisach prawa celnego,
 - c) znajdują się w dyspozycji organów celnych i podlegają likwidacji na podstawie przepisów

o postępowaniu karnym i prawa karnego wykonawczego, prawa karnego skarbowego, prawa celnego, przepisów o rzeczach znalezionych oraz przepisów o likwidacji niepodjętych depozytów i nieodebranych rzeczy,

- 2) starostów — w zakresie przechowywania rzeczy znalezionych,
 - 3) naczelników urzędów skarbowych — w odniesieniu do przechowywania ruchomości innych niż określone w pkt 1 i 2 oraz likwidacji ruchomości innych niż określone w pkt 1
- zwanych dalej „organem likwidacyjnym”.

2. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące poborcy skarbowego stosuje się odpowiednio do pracownika urzędu organu likwidacyjnego, upoważnionego do likwidacji ruchomości.

3. O ile dalsze przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące zobowiązanego stosuje się do właściciela ruchomości niestanowiącej własności Skarbu Państwa lub ostatniego właściciela ruchomości przed przejęciem jej na własność Skarbu Państwa.

§ 5. 1. Do oszacowania wartości ruchomości podlegających sprzedaży stosuje się przepisy art. 99 § 1, 3 i 4 ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do ruchomości, których wartość została oszacowana przez organ likwidacyjny lub biegłego wezwanego przez ten organ przed przejęciem ruchomości na własność Skarbu Państwa, jeżeli od daty tego oszacowania nie upłynął rok, a z innych okoliczności nie wynika, aby w tym okresie ich wartość mogła ulec zmianie.

§ 6. 1. Do przechowywania ruchomości stosuje się odpowiednio przepisy art. 100—103 ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepis art. 100 § 1 ustawy, w części dotyczącej pozostawienia ruchomości pod dozorem zobowiązanego lub jego dorosłego domownika albo innej osoby, stosuje się w szczególności uzasadnionych przypadkach.

§ 7. 1. Do sprzedaży ruchomości stosuje się przepisy art. 104 i 105 oraz art. 105a § 1—3, 5 i 6, a także art. 105b—108 ustawy oraz przepisy aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 109 § 1 i 2 ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Nie stosuje się przepisu art. 107 § 2a ustawy w części dotyczącej wierzyciela i zobowiązanego oraz przepisu art. 107a § 1 ustawy w części dotyczącej wyrażania zgody na przetarg ofert.

3. Do sprzedaży: Straży Granicznej, Policji, Urzędowi Ochrony Państwa, Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, jednostkom organizacyjnym Służby Celnej i Inspekcji Celnej ruchomości będących pojazdami samochodowymi i podlegających likwidacji w przypadkach, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 lit. a) i b), stosuje się odpowiednio art. 105 § 3 ustawy.

§ 8. 1. Ruchomości stanowiące dobra kultury w rozumieniu przepisów o ochronie dóbr kultury przekazuje się nieodpłatnie państwowym instytucjom kultury.

2. Do wydania opinii, czy ruchomość stanowi dobro kultury, oraz do wskazania państwowej instytucji kultury, której ruchomość może być przekazana, jest właściwy wojewódzki konserwator zabytków, a w przypadku materiałów bibliotecznych — dyrektor Biblioteki Narodowej w Warszawie.

§ 9. 1. Ruchomości nienadające się do obrotu handlowego, a przedstawiające wartość użytkową, mogą być przekazane nieodpłatnie zakładom opieki zdrowotnej, jednostkom organizacyjnym pomocy społecznej, szkołom i placówkom oświatowym, instytucjom kultury, organizacjom charytatywnym, organom administracji publicznej oraz szkołom wyższym, jednostkom badawczo-rozwojowym lub innym jednostkom organizacyjnym prowadzącym badania naukowe lub prace rozwojowe, jeżeli mogą być przez te podmioty wykorzystane przy realizacji ich zadań statutowych, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przekazanie ruchomości, które naruszałoby prawo autorskie lub prawo pokrewne albo prawo własności przemysłowej, może dojść do skutku, jeżeli właściciel prawa wyrazi na to zgodę lub gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, zobowiąże się do usunięcia z niej znamion naruszonego prawa, o ile jest to możliwe.

3. Ruchomości nadające się do obrotu handlowego inne niż określone w art. 105 § 2 i 4 oraz art. 109 § 1 pkt 2 ustawy mogą być w przypadku klęski żywiołowej, w rozumieniu przepisów o stanie klęski żywiołowej, przekazane nieodpłatnie podmiotom, o których mowa w ust. 1, jeżeli przekazanie tych ruchomości przyczyni się do złagodzenia bezpośrednich skutków takiej klęski.

4. Ruchomości, których dopuszczenie do obrotu handlowego wymaga uzyskania certyfikatu zgodności, mogą być przekazane nieodpłatnie podmiotom wykonującym badania laboratoryjne, jeżeli koszt uzyskania certyfikatu zgodności przekraczałby spodziewane wpływy ze sprzedaży tych ruchomości, a ruchomości mogą być wykorzystane do celów badawczych.

§ 10. 1. Przepisy § 8 ust. 1 oraz § 9 ust. 1, 3 i 4 mają zastosowanie wyłącznie do ruchomości, które stanowią własność Skarbu Państwa.

2. Nieodpłatne przekazanie ruchomości, o których mowa w § 9 ust. 1, 3 i 4, następuje za zgodą dyrektora właściwej miejscowo izby skarbowej.

3. Zgoda, o której mowa w ust. 2, może być udzielana każdorazowo albo na przekazywanie ruchomości

w określonym czasie lub w zakresie określonych rodzajów ruchomości.

4. Nieodpłatne przekazanie następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, w którym podaje się wartość szacunkową przekazywanych ruchomości, określoną w sposób wskazany w § 5.

§ 11. 1. Ruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, których likwidacja, w sposób określony w § 7, 8 lub 9, nie doszła do skutku, mogą być zniszczone.

2. Zakwalifikowanie ruchomości do zniszczenia następuje przez komisję powołaną przez organ likwidacyjny. Zniszczenia dokonuje się komisyjnie. Z czynności zniszczenia sporządza się protokół.

§ 12. 1. Wydatki związane z przechowywaniem lub sprzedażą ruchomości niestanowiących własności Skarbu Państwa pokrywa się z kwot uzyskanych ze sprzedaży tych ruchomości.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, w części przekraczającej kwotę uzyskaną ze sprzedaży, pokrywa się z budżetu państwa.

3. Środki pieniężne z tytułu nadwyżki kwoty uzyskanej ze sprzedaży ruchomości, o której mowa w ust. 1, nad wydatkami związanymi z jej przechowywaniem lub sprzedażą przechowuje się na rachunku depozytowym organu likwidacyjnego do czasu rozstrzygnięcia sprawy własności ruchomości.

§ 13. 1. Zbycia przedmiotów wartościowych, stanowiących własność Skarbu Państwa i przyjętych na przechowanie przez Narodowy Bank Polski przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dokonują organy likwidacyjne właściwe według miejsca przechowywania tych przedmiotów, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zbycia przedmiotów wartościowych przyjętych na przechowanie przez Centralę Narodowego Banku Polskiego dokonują organy likwidacyjne wyznaczone przez dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 marca 1999 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub podlegających sprzedaży przez organy administracji rządowej na podstawie przepisów szczególnych (Dz. U. Nr 28, poz. 258).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 maja 2002 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*